

Lynn **EMANUEL**

# Homage Sharon Stone-nak

Kora reggel van. Ez még az „előtte”,  
a világ még a csomagolásában hever  
kócosan, ziláltan, tétlenül:  
a szomszédaim, akik eljegyezték magukat  
boldogtalan házasságukban, három  
masztiffukat tologatják az utcán.  
Verseskötetet írok. Lynn Emanuelnek hívnak.  
Füüdököpenyben vagyok, hajcsavaróban; ajkamról  
Marlboro hamuzza össze a szöveget.  
Ezerkilencszáz\*\* szeptember harmadika van.  
Miközben ezt írom trifokális szemüvegben  
és papucsban, az utca túloldalán Sharon Stone  
hajcsavaróktól dús frizurával és  
balettcipő-vékony, vörös ajkakkal  
sietősen fekete limuzinba száll. És mivel  
ezek a limók fel-alá kígyóznak az utcán,  
ez a könyv tele lesz karcsú kocsikkal,  
ahogy orruk e szavak sötét óceánját szeli.  
Reggelente Sharon Stone-t, fején frizura  
sisakja és napszemüveg rostélyja,  
elnyeli egy kamion méretű limuzin,  
ezek flottákban járnak fel-le az utcánkban  
nap nap után, és ettől az utcánk  
(Szabadság fasor, Pittsburgh, PA)  
és a könyv, amit írok, új fénytörésben látszik,  
ami egyszerre káprázatos és gyászos.  
Lynn Emanuelnek hívnak, és ebben  
a könyvben azt játszom, hogy valaki  
egy könyvet ír, és komolyan veszem  
szerepem, ahogy Sharon Stone is komolyan veszi  
a díva szerepét. Figyelem, ahogy a sötét  
autók eltüntetik őt, és a költeményemben  
újabb Pontiac bújik elő, akár egy hatalmas állat  
a kétes padka hűvös árkánál. Szóval  
ha meglátod ezt a fekete kocsit, ne hidd,  
hogy ez Valaminek A Szimbóluma. Egyszerűen csak  
Sharon Stone hajt el Lynn Emanuel  
háza előtt, aki ekkor éppen  
a verseskötetén próbál dolgozni.

De gondolhatsz a fekete kocsira úgy is, mint  
Lynn Emanuelre, mivel, komolyan, szerzőként  
mondom, mindig is kocsi szerettem volna lenni,  
még ha általában nem lehetek is más, csak  
az „én”, vagy a mosását teregető nő;  
nő vagyok, és egy perc múlva férfi vagyok,  
én vagyok a Lynn Emanuelelek karneválja:  
a vörös ruhás Lynn; az erekcióm  
kövér orra mögött duzzogó Lynn;  
aztán az állomásra befutó vonat  
vagyok, pedig a hajnal hatkor  
Sharon Stone után leselkedő Gertrude Stein  
szeretnék lenni valójában. De elég  
ebből, vissza a lakberendezéshez:  
A papíron a város sivár és sötét,  
úgyhogy feltekerem az erősítőket  
a rossz fiúk radioaktív pillantásain.  
Egy konyhában zsírtól fénylő lábasokat  
halmozok fel, a pulton a sült hús  
vörös, mint egy őrjöngő fej. És mind  
e furcsa sótlanság közepén Sharon Stone,  
aki, akár a csábítás metszete, azt  
kérdi, *Nem akarsz te is szerepet játszani?* Nem  
én választom az utcán guruló fekete limót,  
az aranyló pillantású limófényszórókkal,  
velem hozza a napot és a holdat és  
Sharon Stone-t. Mindjárt hajnal; a nap  
egy csapdába szorult lábát lerágó róka;  
minden harapás újabb seb, és minden seb  
vörös ablak, vörös ajtó, vörös út.  
Lynn Emanuelnek hívnak. Író vagyok,  
aki éppen próbálja szétírni a világot maga körül.

*(Mohácsi Balázs fordítása)*

